

pimusque negata“, hudo nagnjenje v človeku so spoznavali že stari modrijani. Narodnostni princip je pričel svoj tok in nobena moč ga ni več zadržala, in sicer v Avstriji s tem, da so nas vse poskušali priklopiti v Frankobrod. Nemška zveza je plapolala na zastavah, in še celó dijaki so pomagali velikansko zastavo z grbi vseh k nemški zvezi spadajočih dežel nesti na ljubljanski grad v sprevedu po Florijanskih ulicah. Gori prišedši jo obesijo na dolgem drogu proti glavnemu mestnemu trgu, in tesarski mojster Košir, možak velikan ter krepke postave, trobil je na vse štiri vetrove s stolpa na govorno trobilo: „Hoch lebe das vereinigete Deutschland!“ in iz sto in sto grl je odmeval enak vrisč. Možje, kakor pokojni dr. Bleiweis, so se smehljaje muzali tem komedijam. Čez noč pa pride vihar in vsi skupaj skrpani grbi mogočne germanske zveze so bili zjutraj na kosce raztrgani in razpršeni, da je z grajskega stolpa molel le še drog. Na šolskem poslopju obešene tri jednake zastave so bile na jutro prav tako scunjane. Kaj ne — slabo znamenje za zjedinjeno Germanijo!

V šolah je ostalo še l. 1848. vse ob starem, ker v naglici in med letom nihče ni vedel svéta

s premembami; tembolj pa je šumela zavrelica za shod v Frankobrodu. Še naši Dolenjci so se vneli zanj in tje poslali kmeta Gr. iz Mirne peči. Kaj je ta poslanec, nazaj prišedši, svojim sosedom in somišljenikom vse kvasil in tvezel, to je presmešno, da ne bi se zapisalo v trajen spomin. Pravil je med drugim, kako je bil na Dunaju v cesarski palači silno prijazno sprejet, kako so ga posadili na blazinast stol, prinesli mu iz omarice kranjskih mesenih klobas in poljič najboljšega dolenjca iz Gadove peči, in ga silili, naj vse to pojé in izpije, da se bo v Frankobrodu dobro postavil za Avstrijo in prav opravil svoje velevažno poslanstvo. Še na pot so mu dali celo gnjat in hlebec belega kruha. Take in jednake je izpod pazduhe jemal in mirnopedski kmetje so vse te godčevske imeli za golo resnico in strmeli nad njim, da, kar zijali so, ko jim je za gotovo obečal, da je tlaka in desetina proč, le z malo krajcarji se bo odkupila, drugo bo pa cesar sam odplačal, jeden del pa grofje utrpeli. Tisti gospod kmet pa, ki je bil v cesarski palači tako elegantno sprejet in s klobasami in z gnjatjo pogoščen, spal je v Frankobrodu na otepu slame in v konjskem hlevu.

(Konec.)

Mane, Tekel, Fares.

Oj Babilon, oj Babilon,
Ki si sejal nezgode;
Verig in spon nad milijon
Skoval si za naróde:
Ozemlje tvoje in vodé
O solzah, krvi govoré,
Ki so jo lili todi
Podjarmljeni naródi.

A zdaj je jenjal odrtnik,
In davki so nehali;
Zdrobljen zmešnjave je malik,
In jarmi so razpali.
Gospod mu palico je strl,
Ki rod je mnog pod njimi mrl,
Zdrobljen je meč in jeklo,
Ki robom rane seklo.

Počiva zemlja vsa okrog,
Molči in se raduje;
Iz babilonskih stisk, nadlog
Rešitve dan praznuje:
Kako je Libanon vesel,
Da mu sovrag ni ceder vzél;
Prosti so vražje gróze
Poljé, vrtovi, lôze.

Glej, konec dnij je, Baltazar,
Oholi Babilonec,
Krvnik si bil in ne vladar,
Sedaj je vlade konec:
Seštel Gospod je tvoje dni.
In stehtal te, prelahék si;
Kraljestvo Medijanci
Delijo s Perzijanci.

A pal z višave si višav,
Prestole zgubil zlate,
In pal v nižavo si nižav,
Kjer ni več nade zate:
In glejte, to je tisti mož,
Ki je nad ljudstvi krhal nož,
Pretresal je kraljestva,
Zdaj sam je brez posestva.

Odpira, kralj, se že peklò,
Budijo se pošasti,
Ti, Baltazar, letiš na dnò
V peklenskih sil oblasti:
Že kralji tëme vstajajo,
Naproti ti prihajajo;
Vse brezdno se ti čudi,
Da ti sem prideš tudi.

Mogočen bil si, o vladar,
In bičal si naróde,
Razsajal, rušil, kot vihar
Po lozah dela škode;
Bogu jednak si biti htel,
Češ, v zvezdah prestol bom imel;
Prisegel si, obljubil,
Da svet boš ves pogubil.

Anton Hribar.